

Er was eens een meisje dat Gifappeltje heette. Haar wangetjes waren zo rood als de vergiftigde appel die de boze koningin aan Sneeuwitje had gegeven. Gifappeltje woonde samen met haar stokoude grootmoeder in een klein huisje in een donker bos. Ze waren verschrikkelijk arm, net als iedereen in de wijde omtrek.

Dat kwam door Graaf Habsucht. Die was niet arm, maar juist heel rijk. Hij liet zijn soldaten bij alle mensen geld inpikken. Dat noemden ze 'belasting'. En als je geen gouden of zilveren florinten meer had, dan namen ze je magere geit of laatste beetje graan mee. Ook bij Gifappeltje en haar grootmoeder was bijna alles meegenomen.

Op een morgen stonden de soldaten van Graaf Habsucht weer voor het huisje van Gifappeltje en haar grootmoeder.

'Jullie komen voor niets, ben ik bang,' sprak grootmoeder met een pesterig lachje in haar stem. 'We hebben geen florinten meer en ook geen eten. Alles is al naar de belasting. Och, wat jammer nou voor jullie...'

'Daarvoor zijn we niet hier, oude vrouw,' bulderde de grootste soldaat. Hij had een lange baard, oranje als een vossenvacht. 'We zijn hier omdat Graaf Habsucht al een week verschrikkelijk de hik heeft. Gek wordt hij ervan. En geen dokter

ze komen niet voor geld. ze zijn hier omdat de graaf de hik heeft.

kan hem helpen.'

'Heeft u al geprobeerd de graaf te laten schrikken?' vroeg Gifappeltje.

'Jazeker,' bromde de vent. 'We deden alsof de schatkist gestolen was. Graaf Habsucht schrok zo erg dat zijn hart even stopte met kloppen. Maar die hik heeft hij nog steeds.'

'Heel sneu voor de graaf,' zei grootmoeder zonder dat ze het meende. 'Maar wat hebben wij met die hik te maken? Wat willen jullie van ons?'

'Hou je niet van de domme, ouwe!' bemoeide een andere soldaat zich er opeens mee. Het was een klein kereltje met een opgewonden piepstem. 'Jij bent een heks, dat weet iedereen!'

'Heks,' herhaalde grootmoeder mopperend. 'Kan het niet wat vriendelijker?'

'Kun je toverdrankjes maken of niet?' vroeg de grote soldaat met de oranje baard, terwijl hij de kleine een teken gaf dat hij zijn piepsnuit moest houden.

'Ja, dat kan ik,' antwoordde grootmoeder. 'Dat heb ik toen ik nog een jong meisje was geleerd van mijn...'

'Dat interesseert ons allemaal niet. Brouw een toverdrankje dat Graaf Habsuchts hik geneest. Je hebt tot morgenochtend de tijd, oude vrouw. Dan zijn we weer hier. Als je dan geen werkend drankje voor ons hebt, branden we je huisje plat en sluiten we jou en je kleindochter levenslang op in de kerkers onder het kasteel van de graaf.'

**ze zeggen: jij bent een heks.
maak een drankje dat de hik stopt.**

II

Toen de soldaten vertrokken waren, pakte grootmoeder haar schrift met magische recepten.

'Haaruitval...', las ze hardop, 'Hebberigheid... Ha, ja, hier staat het: een recept voor een toverdrankje tegen de hik. Eens kijken wat daar allemaal in moet...' Met het schrift in de hand begon ze in kisten en kastjes te rommelen. 'Het vierde blaadje van een klavertje vier... Eén theelepeltje gemalen bromvliegvlugels... Drie drakentranen... Een flinke scheut kikkerspuug...'

Zo werkte grootmoeder de hele lijst af. Alles wat voor de toverdrank nodig was, had ze in huis. Alleen 'de geur van een nachtkrokus' was op.

'Waar groeien die?' vroeg Gifappeltje. 'Dan ga ik er meteen een plukken!'

'Op de top van die berg daar.' Grootmoeder wees uit het raam naar een berg in de verte. 'Maar je moet ze niet plukken, hoor. De nachtkrokus is gemaakt van bergkristal. Als je die plukt, spat hij in duizend vlijmscherpe scherfjes uit elkaar. Je moet alleen de geur opvangen. Hier, in dit glazen potje. De nachtkrokus bloeit en geurt alleen bij het licht van de volle maan. We hebben geluk, want vannacht zal de maan zo vol en rond als een kaas zijn. Het liefst ging ik met je mee, maar als ik niet alvast aan de drank begin, komt hij nooit op tijd af.'

**de bloem die oma nodig heeft,
groeit op de top van de berg.**

III

Gifappeltje nam het glazen potje en ging op pad. Ze zette er stevig de pas in, want de berg was een flink eind lopen.

'Wacht op mij,' hoorde ze achter zich tjlpen. Het was haar vriendje Roderick, het roodborstje dat ze eens van de vrieskou had gered. 'Ik ga met je mee.'

Dat vond Gifappeltje fijn. Met zijn tweeën voelt zo'n verre reis toch net iets minder lang.

En een lange reis was het zeker. Gifappeltje liep, met Roderick om zich heen fladderend, door donkere bossen, over kale vlaktes, langs wild stromende beken en door zompige moerassen. Al uren waren ze onderweg en de berg leek maar niet dichterbij te komen.

'Au, m'n voetjes doen zo'n zeer,' zei Gifappeltje met een van pijn vertrokken gezichtje.

'Als ik er groot en sterk genoeg voor was geweest,' floot Roderick, 'had ik je op m'n rug genomen en zo naar de top van die berg gevlogen...'

IV

Het begon te schemeren toen Gifappeltje en Roderick eindelijk bijna onderaan de berg waren.

'Waar gaat de reisssss naartoe?' hoorden ze plots vanuit de struiken sissen. Het was een adder.

**ze gaat naar de bloem op de berg.
haar vriendje vliegt mee.**

Gifappeltje deed een stap achteruit en Roderick ging wat hoger vliegen. Adders zijn gevaarlijke, verschrikkelijk giftige slangen, die niet te vertrouwen zijn.

'Naar de top van die berg,' antwoordde Gifappeltje.

De adder sidderde: 'Zouden jullie dat wel doen? Het isssss haasssst donker en dan komen de duisssterdieren tevoorsssschijn.'

'Wat zijn dat voor beesten, die duisterdieren?' wilde Gifappeltje weten. 'Een soort wolven? Of beren? Of tijgerbeesten?'

'Dat weet niemand,' siste de slang. 'Niemand heeft ze ooit goed gezien, omdat ze alleen in het donker naar buiten komen, sssssnap je? Zwarte vlekken zijn het, met kwade, rode ogen. Verssssschrikkelijk gevaarlijk zijn ze. Blijf vannacht toch bij mij, hier, in de sssstruiken. Dat isssss veel veiliger...' Met zijn gevorkte tong likte de adder zijn geschubde lippen af.

'Dat is heel vriendelijk van u,' zei Gifappeltje, 'maar wij moeten toch echt die berg op, dag!'

Flug maakten zij en Roderick zich uit de voeten en de vleugels.

V

De zon ging onder en het was donker, héél donker. Gifappeltje en Roderick zagen geen hand of veer

**de adder sist: ga niet in het donker
de berg op. blijf bij mij.**